

med njimi pa omare z razstavljenimi predmeti. Po stenah vise razne Komenskega podobe in spominki, na zadnji steni za veliko soho pa krasna Brožikova slika, ki predstavlja Komenskega, ko piše svojo didaktiko. Drugih predmetov je v tem muzeji 293. In to so razni medaljoni, slike, reprodukcije rokopisov, prepisov in prvih natislov njegovih knjig; kraji, kjer je Komenski živel; filozofski, nabožni, historiški in poetiški spisi Komenskega in končno spisi o Komenskem. Videl sem tu knjige češke, laške, francoske, nemške, hrvaške, ruske — med nemškimi tudi Laibacher Schulzeitung — a našel nisem nikjer slovenske, dasi sta naša šolska lista o Komenskem mnogo pisala in dasi imamo njega didaktiko v svojem prevodu. Ne vem in tudi pozvedeti nisem mogel, kje je temu vzrok. Ta muzej je prav za prav stalen. Ustanovili so ga v Pragi v letih 1890.—93., sedaj so ga le na razstavišče prenesli. Ta muzej hrani časten in vreden spomin velikega pedagoga, nesmrtnega rojaka Jana Amosa Komenskega!

Dvorana slavnih pedagogov je razdeljena v tri skupine. V njih so hranjene slike, spisi in opisi znamenitih čeških pedagogov in šolnikov: Jana Husa, Karla Sl. Amerlinga, J. Svobode, J. K. Škode, G. Ad. Lindnerja itd. —

(Dalje prih.)

Listek.

(Spisal Fr. Črnagoj.)

Potres.

(Dalje.)

Zasmejal se mi je, ko je ugledal moje prestrašeno lice in ponudil mi sedež. Sedel sem ter pripovedoval — — — kar se strese in — — — v treh korakih sem bil zunaj pa tudi že na dvorišči, od koder sem se plah oziral na vse strani. — Klicali so me nazaj, prosili me, ponujali mi jedi — — vina — — vse zaman!

„Veste kaj“, pravim jim, „kogar je tako mikastilo, kot je mene nocoj, mi ne bode zameril moje prestrašenosti! Tja-le gor me pa zdaj-le ne zvbite niti z najboljšim nadevanim želodčkom.“

Oni pa so se mi smejali — — vendar mi je gospa Ivanova postregla tudi sredi dvorišča z mesom in vinom. Postavila je tja dva stola, naložila na jednega jedil in — — — zajtrkoval sem prav „regementno“!

Šel sem zopet domu. Svoje „čebele“ sem dobil že izven ulnjaka na solnci. Ker sem videl, da shajajo tudi brez mene, korakal sem proti šoli.

Pred župniščem je stala polovica župljanov, ki so si obupno ogledovali cerkev, šolo in župnišče ter si odkrivali svojo nastalo bedo.

„Kaj bode pa sedaj, gospod učitelj? — Grozno vam je napravilo!“ nagovori me gospodar Borštinarjev Tone.

„I — kaj bom? Za prvo ne vem družega, kot da mi bode skrbeti, da dobim svojo ropotijo venkaj. Samo ne vem, ali mi bode mogoče dobiti ljudij, ki bi se hoteli podati v šolsko poslopje?“

„O, to pa vendar! Kam pa bomo znosili? Jaz grem precej, alo — — kdo gre še?“

Takoj je bilo rok dovolj — — mož in fantov je bilo, ki se niso premišljevali in hiteli so mi nosit hišno opravo, kos za kosom — — — sredi ceste. V pol ure je bilo stanovanje prazno, cesta pa polna hišne in kuhinjske oprave, orodja in obleke — — vse vprek.

In kako je izgledala vsaka stvar!! Obleka in posteljna oprava polna peska, pohištvo poškodovano, glasovir na dveh nogah, zrcalo, mnogo krožnikov, kozarcev in steklenic — — v črepinjah! Tej srni manjkalo je uho, onej nos — — tej „Mariji“ pa cela glava! Da, trije železni lonci bili so stisnjeni, kot bi bili iz papirja!

„Kam pa sedaj s stvarmi?“ „K Ježarjevim!“ — In oddajal sem kos za kosom ter odkazoval, kaj naj se postavi k sosedovim na skedenj, kaj v sobo, ob jednom pa sem razdajal otrokom razbite in poškodovane stvari.

Zalosten sem gledal to zmešnjavo in v mislih mi je bilo: „Viš, Francelj, čemu ti je bilo treba toliko kozarcev in krožnikov? Sama baharija je bila to! Saj bi ti bilo zadostovalo od vsacega po dvoje, kadar pa kak otrok dorase, pa za jednega otroka več! Tako se spodobi za vaškega učitelja — — pa ne drugače! Tako pa si stradal, da si si napravljaj teh nepotrebnostij — — zdaj pa imaš!“

Bil sem za jedno skušnjo bogatejši.

Slednjič je bilo vse v redu in vse — — — v neredu pri sosedovih. Potrpeti so morali tedaj precej z menoj. V skednji je stalo pohištvo in tam smo si tudi uredili postelje za prvo noč.

„Oh, Francelj, meni se zdi tukaj ravno tako nevarno, glej — — kako velik je ta skedenj — kaj, če se podere na nas!“ tarnala je žena in le s težo se je umirila. Spat smo se spravili „s kokoši vred“ — — s prav resnimi, tesnimi čutili! Kaka bode li ta noč?!

Toda nič hudega ni bilo, le pod odejo smo se tiščali in radi mraza in strahu — — — štrleli so jedini nosovi tjakaj v temo. Po noči je zaškripalo pač jednekrati — — a zjutraj je stal skedenj zdrav nad nami.

(Dalje prih.)

